

da man havde regeringsmagten og kunne have fået det her brede igennem?

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Fru Sandy Brinck for en kort bemærkning, og så tror jeg, vi vender tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu vil jeg godt bede Dansk Folkepartis ordfører om at høre efter, for nu siger jeg det nemlig for tredje gang; jeg sagde det i mit ordførerindlæg, og jeg svarede også før.

Vi mener faktisk, at de episoder, der har været på det seneste, hvor man i ungdomsblade viser ret bizarre billeder, er en anledning til at sige, at så er det værn, som vi i øjeblikket har rent retligt, måske værd at genoverveje, og så er det måske værd også at se på, hvordan vi i et bredere perspektiv lader os påvirke af den overdrevne seksualisering, som foregår.

Men hr. Christian H. Hansen må have mig meget undskyldt, hvis det er sådan, at Socialdemokratiet ikke kan være med på nye initiativer, og i hvor lang tid? må man så næsten spørge, for at man ikke får at vide, at det burde vi have gjort.

Vi vil faktisk gerne være med til at tage nye initiativer. Til trods for at vi gjorde mange gode ting i de år, vi sad i regering, så mener vi faktisk også, at der stadig er noget, der kan gøres bedre. Ellers stillede vi ikke op, ellers var vi her ikke.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er vi tilbage til ordførerrækken, og det er hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

For mere end 30 år siden blev pornografien frigivet af et stort flertal i Folketinget, men frigivelsen, der gav voksne mennesker mulighed for efter eget frit valg at se eller læse grov pornografi eller fravælge disse muligheder, har i de senere år udviklet sig, så hård og ekstremt grænseoverskridende pornografi frit har fået lov til at brede sig i det offentlige rum, fra kabel-tv over internettet til nu også ungdomsblade for teenagepiger.

Den udvikling er skadelig og giver mange børn og unge et helt forkvaklet syn på seksualitet og kærlighed, hvis jeg da tør nævne et så gammeldags og konservativt udtryk. Det såkaldte frisinds grænser bliver i disse år flyttet med mere end 130 km/t.

For nylig begyndte livsstilsmagasinet Bazar sin nye artikelserie om ekstrem sex. Først et par fotografier af kvinder, som bliver seksuelt ydmyget og mishandlet på det groveste, og ved siden af dette billeder af kvinder, som har sex med henholdsvis en blæksprutte og en zebra. Artiklen har overskriften »Seksuelle lyster, du ville ønske du aldrig havde hørt om«, og herefter følger så tre tætskrevne sider om netop sådanne seksuelle lyster, f.eks. babysex, sex med dyr samt pædofili og kvælningsssex. Bladet købes og læses af piger ned til 14-15-årsalderen.

Artiklen er placeret midt i dette blad, som sælges i enhver kiosk, få sider efter en moderereportage, som er stærkt inspireret af prostitutionsmiljøet. Lad mig understrege, at pigemagasinet Bazar ikke er enestående i sit emnevalg. Der er nemlig behård konkurrence på dette område mellem adskillige ungdomsblade.

Jeg er overbevist om, at et kæmpe flertal af voksne uanset alder eller politisk overbevisning finder, at dette – og indimellem endnu mere perverse eksempler på tv-skærme eller internet – har en skadelig effekt på børn og unge. Der behøves ikke undersøgelser.

Hvordan skal vi lære danske børn og unge, at mænd og kvinder er ligeværdige, og at kærlighed, forelskelse og respekt for hinanden er gode ingredienser i et seksuelt samvær? Der er ingen, der skal bilde mig ind, at det gavner unge, at de bliver bombarderet med grov pornografi, der kan give det indtryk, at seksualitet mest handler om dyresex eller fornedrelse af kvinder.

Indtil for få år siden blev kritik af disse forhold anset for forældet og reaktionært, og bekymringen over pornografis stigende kvindeforagt og forkvaklende indflydelse på de unges syn på seksualitet blev affærdiget med et skuldertræk eller påstand om mangel på tolerance.

Kl. 16.10

Der er især tre argumenter, som næsten pr. automatik har været med til at stoppe en tiltrængt debat.

Det første argument er, at det er helt overdrevet, og at børn slet ikke påvirkes af, hvad de ser og hører. Enhver far eller mor, der har børn, der ser tv, ved, at det er en tåbelig påstand.

Det andet argument er det om frisind. Frisindets apostle mener, at ingen – og heller ikke børn – må nægtes adgang til noget som helst. De skal jo lære at vælge. Efter min mening forveksler de valgfrihed med tvangspornificering.

Endelig er der så det tekniske argument: Hvordan skal man rent teknisk kunne hindre